

teinma pealik — et kül teadmata — Jummasa
tässu peale sedda fesanud.

Teisel hommikul täisis pealik föit ommad sol-
datid sure kassarmi howi täies mundris kostu tulla.
Immeteledes tullid soldatid, ja ei wöinud möista,
mis se isseärraline munjerdamine piddi tähhendama.
Kui soldatid püssi al seisid, tulli pealik hobbuse
seljas, tössise näuga ja nagu sures järrelarwa-
mises, wae hulga ette. Temma läes olli seitungi
ehk päwa-leht. „Soldatid!” ütles ta selge ja lahse
heälega. „minnus on teile middagi räida, mis meie
rüggemendile sureks auks on.” Ja nüüd luges
ta sedda luggu waesest tekäijast ette, mis sella-
teggia Jöts seitungi lehte olli lajtnud üllespanna.
Seal ta tannas tundmata soldatit, kelle nimmi
temmal teadmata olli, ja kellest ta agga ni pasju
meles piddand et ta 37maast rüggemendist ehl pol-
lust olli. „Ja nüüd,” ütles pealik, „passun ma
sedda auväärts soldatid, kes ni helde olnud, ette
astuda.”` Mitte üks mees ei litunud, agga fölide
filmid pörassi Oewaldi pole, kes kahvatand näu
ja tuusuva süddamega teistega reas seis. „Sol-
dat Oewalt,” hüdis pealik, „astu ette!” Oewalt
teggi, kuida tästi. „Sinna, ja ei legi mu, olled
se tundmata waesete tekäija heateggija, sedda tunnis-
tab mulle mo südda sinnust; rägi töt, kas on
öige?” „Ma ollen se mees, auväärts pealik,”
wastas Oewalt allandlikult. „Noh, mo poer, ja

olled hästi teinud! Tulle, anna mulle kät; tänna-
sest püwäst sadik wöid ja Parisi-linna minna, ni
saggedaaste, tui agga ias tahhad ja süntrib.” Mende
sönnadega särutas pealik kät ja hattas süddamesiku
armastusega ta ümber, ja auustas tedda fölide
nähhes nagu onima föbra. Se päär ei läinud
ennam soldatite melest ärra. Sest ajaast olli Oewalt
fölidest aruqstud ja auustud, ja legi ei jussend
tedda ennau ta jummalakartuse pärast pilgata.
Kui Oewalt mõnne ku pärast tenistusest lahti sai,
ja Ruangi linnast ärra läks, kurtis föif rüggement
tedda tagga, ja mõnne wanna föamehhe filmad
forjasid wet täis. tui se „tru südda” — selle
nimmeega tähhendati nüüd Oewaldi — onma selli-
mecetega jummalaga jättis. Ja linnas ühhes
majas olli ka leinamist, se olli sellameistri Josepi
Jötsi jures, kes wagga soldati läbbi föige survestast
willetsusest olli peatenud ja nüüd onma önneliku
elluseisuse eest tedda ja Jummalat süddamest tannas.
Ja sinna, armas Ingija, mis ja mõtsed fest
sündinud asjast, kellest sulle julgeste wöin finni-
tada, et tössi on? Sest Oewalt iehe ellab alles
ja on veel praegu ommal maal Piiblisfogguduses
Jummasa söonna wäljatantomise jures tenimas.
Ets se olle nönda, kuida prohwet Jesaia jubba
wannal ajal öölnud: „Ku se on wäggede Jehowa
läest wälja tulnud, temma on immeliku nöu pidda-
nud, sedda tössist aega on ta sureks teinud.”